

ΡΩΜΙΚΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

“Ογδοον κι’έικοσόν μετρούντες χρόνον
έδρευομεν’στην γην των Παρθενώνων.”

Έτος χίμι δάδεκα κι’ένιακόσ’άκομα,
δλοι την’Ανόρθωσι θάχουνε’στο στόμα.

Τέσσαρες μηνός Αιγούστου,
εποχή μεγάλου γούστου.

Χίλις διακόσα δεκαενιά,
σειμοί μεγάλοι χαλούν ντουιιά.

Τών δρων μας μεταβολή’ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ’εύθειας προς έμέ.

Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε Γ ν α ι μόνο

Γιά τα ζένα όμως μέρη—δέ κ α φ ρ α γ κ α κ α ι’σ τ ό χ έ ρ ι

Είς γνῶσιν φέρομαν παντός εύμούσου τσελεπή
δτι πωλομεν σώματα «Ρωμικού» ανέλιπῆ
μέ την άνάλογον τιμήν,κι’όποτος άπ’έζω θέλει
δέν θά πληρώσῃ δι’αυτά Ταχυδρομείων τέλη

Διωγμός εκ των σπανίων όλων των Χαρτοπαγιών.

Π.— Είς σκέψεις είσαι, Φασουλή,
σπουδαίας βυθιριμένος.

Φ.— Δέν θέλω πιά να μου’μιλή
κατένας γιά τό γένος.

Π.— Είς σκέψεις είσαι σοβαράς
και σήμερα, ρεμπέτα...

Φ.— Έν διωγμῷ κι’ό μπακαράς
κι’ή προσφιλις παστά.

Κλάψε το τῷ Ρωμαϊκού και ξαναμουδνίζσά το...
έν διωγμῷ κι’ή τράπουλα, καίμενε Περικλέτο.
Έν διωγμῷ κι’ή τράπουλα μεγάλη κι’άπνηστ
κι’ούτε καμιά πρὸς χάριν της ύφονεταί φωνή.

‘Όποτος νέος διωγμός
κι’άκούστ’Ένας στεναγμός
και θρήνος’στην’Αθήνα.

Ποτήρια πίνομε πικρά,
και τὰ μεγάλα και μικρά
μας κλείνουνε Καίτια.

Κλάψε και σύ, σαχλοτρολλέ
μέ τὰ μακλά τὰ’λίγα...
καταδιόκου τον Βαλέ,
την Ντάμα και τόν Ρήγα.

Τι διωγμός άμείλικτος, τί φοβερό κυνήγι,
ένῃ κι’αυτή την ράτσα μας πρὸς πρόδον δόθῃ.

Μέσα σέ δόξης εποχή
τήν κυνηγοῦν την δόλμα,
τήν ξερχαν την δυστυχῆ
των τζογαδόρων βόλα.

Θρηνήσατε την άμοιρη...καὸς τήν’δρῃκε χρόνος...
ένίς άθῆου πλάσματος την καταστρέφει φόνος.
Θρηνήσατε την άμοιρη...κατασαμέν’ή μέρα,
πού’πῃ’έκαινο τό παιδι μέ τζογαδόρου σφαίρα.

Μιά λύπη δίχως δρια
παρσαγμαίζει μούραις...
μέ μυχρά περιθώρια
στολίζουν τρε φιογούαις.

Δαίμων ένίσταψε ξανά
μάς, συμφοραε μεγάλης...
δεν βρίσκει Λεσχη κουθενα
τόν πόντο σου να βάλῃ.

Δέν ζέρετε τώρα πού να πῆς
και τό κεφάλι σου κτυπάς,
δρέ Περικλή, στούς τοίχους.

Και κλαίει με πόνο δυνατό
της κόρης τὸ κυνηγητό
μὲ λάτρες της δυστύχους.

Ἐλλάς, γιατί μελαγχολεῖς;
ῥωτοῦνε τῶς ἀσφόδοι...
κηδεύεται δημοφιλῆς
καὶ δοξασιμένη κόρη.

Ἀδελφὲν, ποὺ τόσους ἔκοθε, τώρα τὴν κόδε, χάρες,
ὅμως κανεὶς μὴν τὴν θρηπῆ,
ἔχετε λίγ' ὑπομονή,
ἔχετε λίγο θάρρος,
κι' ἂν τώρα μ' ἀγριότητα διώκεται μεγάλην,
περικλεῆς καὶ κραταῖα θ' ἀναστηθῆ καὶ πάλιν.

Ἄς παύσῃ κάθε γογγυσμός
κι' ὁ πόνος κι' ὁ παροξυσμός
της λύπης σας τῆς τόσας.

Κι' ὁ φόνος θὰ λησμονηθῆ,
κι' ἡ Τράπουλα θ' ἀνορθωθῆ
μὲ τόσας ἀνορθώσεις.

Συγὰ μεγάλους διωγμούς ἡ Τράπουλα παθαίνει,
ὅμως ἐκεῖ ποὺ φαίνεται γιὰ πάντα πῶς παθαίνει,
σὺν φοιτῆξ ἐκ τῆς τέφρας της ἀναγεννᾶται νέα,
καὶ λησμονεῖται παρευθὺς
ὁ κατὰ λάθος φονευθεὶς
μαζὶ μὲ τὸν φονέα.

Μὲ τὴν ἀνάμνησιν της
γενναίως προχωρεῖτε,
καὶ σ' τὴν ἀνάστασίν της
οὐδέλπιδες θαρρεῖτε.

Τῆς Τράπουλας ὁ κληρὸς
εἶναι νὰ παραμένῃ
μὲς' στοὺς Ρωμῆους ἀγῆρους
καὶ πολυλατρευμένῃ.

Κι' ἂν τώρα πάλι, Τράπουλα, σ' ἐξώσανε τὰ φίδια,
μὴν πικροκλαίεις τῆς φίσκας σου, τὰ τόσα σου παιγνίδια,
τὰ πράσινα τραπέζια σου, ποὺ καὶ φτωχὸς μεθάνε.
πάλι μὲ χρόνια, μὲ κειρούς, πάλι δικά σου θάνατι.

Καὶ μὲς' στὸν διωγμὸν σου διακομνῆ σπρίγα...
τῆς Τράπουλας τὸ κράτος θαρροῦντας κελαιδεῖτε,
καὶ πιθανὸν μὲς' ἡμέρα τῆς Τράπουλας τὸν Ρῆγα
'στὸν Ρῆγα τοῦ Φεραίου τὴν θέσι νὰ τὸν ἔχητε.

Θρήνος χαρτοπαικτικὸς καὶ πολὺ σπαρρακτικὸς.

II. —

Κι' ἂν λυγμός τὴν φωνήν μου τὴν πνίγῃ
πίνθους ἄσπρα κι' ἔγὼ θὰ τονίσω,
κι' ἔγὼ μ' ὄλους πικρὰ θὰ θρηπῶσω
μὲς' λυγχιμῶνος κόρης κυνήγι.

Συμφορὰ!.. τὴν θυμοῦμαι τὴν μαθήν...
ποτὸς μ' ποροῦσε ποτὲ του νὰ πῆ
πῶς καὶ τώρα μπασοῦνικα θὰ τάρβῃ
κι' ὄλοι θάνατι γι' αὐτὸ σκυθρωποί;

Τὰ τραγοῦδα μὰς τὰλεγες ὄλα,
ἐκτὸς μόνον ἑνὸς τραγοῦδις
πῶς ἀδικῶς θ' ἀφῆρης τὰ κῶλα
γιὰ τὸ σκότωμ' ἀμοῖρου παιδιῶ.

Παίει, πέταξε κάθε χαρὰ μου...
πῶς περίτρομος γύρω θωρεῖς;
ἐνὸ σουπρεπε φέρεμα γάμου
μαθρο σάβκνο τώρα φορεῖς.

Συμφορὰ!.. σ' ἐνθυμοῦμαι καὶ λήθνω...
'στὸ τραπέζι, καθόσουν ὠχρὰ...
πῶς περνεῖς; γὼ σοῦπα μὲ πόνο,
καὶ εὐ μούπερσι κακὰ καὶ ψυγρὰ.

Ποὺ θὰ ἔρω τώρα πιά τὸν Καθάλο;
ἀπ' ὀπίσω μὲ πέρνει φρουρὰ...
τοῦ Βαλέ τὸ τραγοῦδι θὰ ψάλλω,
εἶναι, φίλοι, χαβάς θλιθερός.

Ὁ Βαλές ἦτο νέος μὲ χάρη,
μὲ' στοὺς χρόνους αὐτοῦ τοῦ Ἀσυτέρη
κουστοῦδαίς τοῦ κάνουσι καρτέρη
καὶ σ' τὰ χεῖλιν τοῦ ψήνου τὸ ψάρι.

Μὲς' ἀπ' ὄλα τοῦ τῆόγου τὰ φύλλα,
ποὺ παθαίνουνε σήμερα νίλα,
ὁ Βαλές πάντα μ' ἄρες πρῶτος,
καὶ πρὸ πάντων σὺν ἔρχεται σῶτος.

Τὶ διώκεται πολλοὶ κι' ἀπηνεῖς
κυνηγοῦν τὸν Βαλέ μὲς' σ' τὴν ζῆστικη
δπως χρόνων παλῶν Ἑρινῶς
'κυνηγοῦσαν ποτὲ τὸν Ὁρέστη.

Ποῦθε, χρόνια καλῆ, παρασιμένα;
ποῖα θλιφῆς συνέγεις τὰ στήθη!..
δοῦ' δοῦν χαρτοπαϊκτικη κανένα
τοῦ φωνάζουσι ὁ φύλακες; σ' τῆθ.

Τὶ μεγάλη τοῦ νόμου γιορτῆ!...
σημακοῦν καὶ πολλοὺς τῶν ἐν τέλει...
καὶ τοὺς ψάχνουν καθ' ὄλα τὰ μέλιη
μῆπως εὐδρουν κανένα χαρτί.

Ὁ περίοδος δόξης μακρὰ...
Ἐπιλάττες βαρὺς μὰς πιέζει...
μὴ σημάνης κοντὰ σ' τὸν τραπέζι,
ὅπου κόκκαλα μένουν νεκρά.

Μὰς κινοῦν Ἀνορθώσεις σάλοι,
μὰ ποτὲ μὲς' στὸν ν.ϋ μου δὲν τάχα
πῶς θ' ἀκούσω νὰ λένε καὶ πάλι:
μὴ σημάνης σ' τὴν πράσινη τούχα.